

La última oportunitat...

Tota crisi de govern és, al mateix temps, l'exponent d'un fracàs i la esperança d'una rectificació. Per aquest motiu a l'Estat espanyol ens trobem ara en un moment clau. D'aquesta gran il·lusió col·lectiva que va ser el restabliment de la democràcia, l'home del carrer ha anat perdent-ne trossos importants pel camí, aclaparats pels problemes de cada dia.

El drama del atur va creant un clima de tensió social, les empreses ho tenen cada dia més difícil per a sobreviure, el poder adquisitiu disminueix, es manté la inseguretat ciutadana, no s'aprecia una autèntica transformació cap a l'Estat de les autonomies, la burocràcia franquista heretada continua, la seguretat social no assolix un funcionament satisfactori i la TV és un calc de l'etapa anterior. La llista no és naturalment exhaustiva. Tot això fa que els enemics de la democràcia vulguin fer caure sobre el sistema totes les responsabilitats. Però el primer avantatge de la democràcia es precisament que sempre té la possibilitat de regenerar-se tot canviant el seus homes. Si ens referim exclusivament a aquest darrer període de divuit mesos, forçosament hem de dir que l'experiència del govern d'UCD, el partit més votat a les Eleccions, no ha resultat reeixida. El senyor Suárez i els seus dos governs sovint no han encertat el camí. No han sabut trobar la clau per a resoldre els problemes i, fins i tot, s'els han creat i augmentat, com en el cas molt especial del Referèndum per a l'Autonomia d'Andalusia i Galícia que s'han solucionat en els darrers moments.

D'altra banda, les eleccions als Parlaments País Basc i Catalunya han estat derrotes del govern d'UCD, com una clara resposta al frè que havia posat en el camí cap a la veritable constitució de l'Estat de les Autonomies.

En tot aquest temps, hom pot dir que la crisi de govern ha estat constant i que en conseqüència la moció de censura que va presentar el primer partit de l'oposició el principi de l'estiu, no va ser més que l'exponent del que pensaven un gran nombre de ciutadans de l'Estat espanyol. Per aquest motiu varem ser molts milions de ciutadans els qui varem interessar-nos pels debats del congrés de diputats. Així s'ha arribat a la crisi actual que pot ser la definitiva de l'actual govern.

Es veritat que ara per primer cop, sembla que s'ha intentat elaborar seriosament un programa concret en el que ha participat tot el partit governant. Però contra l'esperança d'aquest nou intent s'oposen el nivells d'uns viretges a dreta i esquerra, que sols evidencien la manca de claretat de les idees i un simple afany de permanència en el poder.

Per tot això, aquesta ha de ser la darrera oportunitat que es doni a Suárez com a president del govern. La darrera oportunitat que li doni el seu partit, en primer lloc, i el Parlament en segon terme com a representant de tot el poble espanyol. Si aquest nou intent fracassa, caldrà buscar un home nou que intenti regir la política espanyola amb més eficàcia.

MARCEL RIGALÓS (Economista)

